

มาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ศึกษากรณี: พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง

Legal Measures for Protecting Unsound Mind Person: A Case Study On Non-prosecution

คล้ายตะวัน เจริญรักษา* และ กุลพล พลวัน²

Klaytawan Jaroenlaksa^{1*} and Kullaphol Phollawan²

¹ นักศึกษาปริญญาโท คณะนิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต ถนนพหลโยธิน ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี 12000

² อาจารย์ประจำ หลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต ถนนพหลโยธิน ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี 12000

^{1*} Graduate student in master of law, Rangsit University, Pahonyothin Rd., Lak-hok, Patumtanee, Thailand 12000

² Lecturer in master of Law, Rangsit University Pahonyothin Rd., Lak-hok Patumtanee Thailand 12000

*Corresponding author, E-mail: y_jaroenlaksa@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตใจในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งประมวลกฎหมายอาญาได้มีบทบัญญัติในการควบคุมบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตไว้ในสถานพยาบาล อันเป็นมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตที่ศาลได้พิพากษาว่ากระทำความผิดแล้วรวมทั้งได้ศึกษาพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 ซึ่งกำหนดมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตที่ยังไม่ได้กระทำความผิดและที่ศาลได้พิพากษาว่ากระทำความผิดแล้ว แม้จะมีมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตดังกล่าวแล้ว แต่การนำมาตราการเพื่อความปลอดภัยมาใช้บังคับกับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตยังคงมีข้อขัดข้องทางด้านการบังคับใช้กฎหมายอยู่คือ เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาเนื่องจากผู้ต้องหาไม่อาการทางจิตทำให้ในขณะที่กระทำความผิดไม่รู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องและต้องปล่อยตัวผู้กระทำความผิดที่มีความผิดปกติทางจิตไปก็อาจจะไปก่อเหตุร้ายขึ้นได้อีก จึงควรนำมาตราการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับให้เป็นประโยชน์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ แต่เมื่อพิจารณาอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่มีความผิดปกติทางจิต ก็ไม่อาจนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับได้ เพราะเมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทำให้คดีไม่เข้าสู่การพิจารณาของศาล และศาลก็ไม่อาจมีคำสั่งให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยได้เช่นกัน จากการศึกษาค้นคว้ากฎหมายของต่างประเทศมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้มีความผิดปกติทางจิตบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา และในพระราชบัญญัติสุขภาพจิตของแต่ละประเทศ และในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่มีความผิดปกติทางจิตพนักงานอัยการสามารถที่จะส่งตัวบุคคลนั้นไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลโรคจิต ดังนั้นได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาเพื่อให้พนักงานอัยการสามารถยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ควบคุมบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตไว้ในสถานพยาบาลได้ เพื่อเป็นการคุ้มครองและป้องกันไม่ให้บุคคลดังกล่าวไปก่อเหตุร้ายขึ้นได้อีก รวมทั้งได้เสนอแนะให้นำพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 มาปรับใช้ในกรณีดังกล่าวด้วย

คำสำคัญ: ผู้วิกลจริต พนักงานอัยการ

Abstract

This thesis aimed at studying legal measures to be applied against person with mental disorder provided by the Criminal Code which has the provisions requiring that person with mental disorder to be detained in medical facilities. This is a legal measure to be applied against the person with mental disorder convicted by the court. This study also covers Mental Health Act B.E. 2551 (2008) which legal measures for persons with mental disorders who did not commit any offence and those convicted by the court. Although such legal measures against person with mental disorder have been provided, application of measures for law, that is, when the public prosecutor has reached the final decision not to institute the charge against the accused based on the ground that such the accused has been suffered from mental disorder resulted in committing the offence without awareness or controllable manner, after public prosecutor has decided to stop causing violence again. It is therefore suggested to apply measures for safety provided by the Criminal Code to this case in order to prevent recurrence of offence. However, having considered the existing provisions in force, when the public prosecutor has reached final decision to not prosecute the accused with mental disorder, such measures for safety under the Criminal Code cannot be applied as the case will never be put on trial by the court and the court is not able to pass such an order to apply measures for safety. From the review of legislation in other jurisdictions, legal measures to be applied against person with mental disorder are provided in their respective criminal law and mental health act when the public prosecutor has decided not to prosecute the case in which the accused suffered from mental disorder, the public prosecutor has an authority to send person to the institution for treatment. Therefore, the author proposes that the Criminal Code should be amended to allow the public prosecutor to ask the court to order such person with mental disorder to be detained in the institution in order to protect and prevent such person from committing any violence or offence, and also suggests that the Mental Health Act B.E. 2551 (2008) be applied to such case.

Keywords: person of unsound mind, public prosecutor.

1. บทนำ

ในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ป่วยจิตเวชมากขึ้นทุกขณะ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง มีการแข่งขันกันสูง ความเครียดจากการทำงานหรือการศึกษาปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาครอบครัวที่รุมเร้า การเสพสารเสพติด การเปลี่ยนแปลงด้านชีวเคมีในสมอง หรือความเจ็บป่วยทางกายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ เหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุให้เกิดความเจ็บป่วยทางจิตขึ้นทั้งสิ้น นอกจากนี้อาการทางจิตส่วนใหญ่ไม่แสดงออกตรง ๆ

แต่มักแสดงออกอย่างมีความหมายทางสัญลักษณ์ของแรงผลักดันที่อยู่ภายในจิตใจซึ่งเป็นเรื่องจิตใต้สำนึก อาการทุกอย่างจึงมีความหมายสำหรับผู้ป่วยทั้งสิ้น แม้ว่าอาการนั้นจะไม่เหมาะสมหรือผู้อื่นเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระและไม่อาจเป็นความจริงได้แต่ในความคิดและความรู้สึกของผู้ป่วยแล้วอาการเหล่านี้เป็นเรื่องจริงและผู้ป่วยจะไม่สนใจว่าผู้ป่วยจะรู้สึกหวาดกลัวอย่างไร อาการป่วยทางจิตจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้ป่วยทำร้ายตนเอง ก่อ ความเดือดร้อนแก่ครอบครัว สังคม รวมทั้งประกอบอาชญากรรมขึ้นได้ และหากบุคคลที่

และหากบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตไปกระทำ ความผิด การที่บุคคลดังกล่าวจะต้องได้รับผิดทางอาญา เพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับกฎหมายอาญาซึ่งเป็นบทบัญญัติ ที่เกี่ยวกับความผิดและโทษจะได้กำหนดไว้ และหาก บุคคลผู้มีความผิดปกติทางจิตดังกล่าวได้รับการยกเว้น โทษหรือได้รับการลดโทษก็จะมีมาตรการทางกฎหมาย ที่จะควบคุมผู้กระทำความผิดเพื่อบำบัดรักษาทั้งนี้ มาตรการรับรองและคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตเป็นเรื่องสำคัญ อย่างยิ่งเนื่องจากวัตถุประสงค์ที่ส่งตัวผู้กระทำความผิด มารับการรักษาทแทนที่จะลงโทษทางอาญา ก็เพื่อให้ ผู้นั้นหายหรือทุเลาอาการป่วยจนสามารถกลับไปต่อสู ่คดีหรือกลับเข้าสู่สังคมเป็นประชากรที่มีคุณภาพ ต่อไปได้ (กุลพล พลวัน, 2543)

หากพิจารณาถึงประมวลกฎหมายอาญาได้มี บทบัญญัติในเรื่องของวิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ หลาย มาตรา แต่สำหรับบทบัญญัติในส่วนวิธีการเพื่อ ความปลอดภัยที่ใช้บังคับกับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต นั้น ได้มีบัญญัติไว้โดยตรงเพียงมาตราเดียวคือ มาตรา 48 “ถ้าศาลเห็นว่า การปล่อยตัวผู้มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน ซึ่งไม่ต้องรับโทษหรือได้รับการลด โทษตาม มาตรา 65 จะเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน ศาลจะสั่งให้ส่งไปควบคุมตัวในสถานพยาบาลก็ได้ และ คำสั่งนี้ศาลจะเพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้” และคำสั่งนี้ศาล จะเพิกถอนเสียเมื่อใดก็ได้ สำหรับหลักเกณฑ์การ ควบคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลตามมาตรา 48 สามารถ แยกพิจารณาได้ดังนี้ คือ

ประการแรก ต้องมีการกระทำความผิด เกิดขึ้น และการดำเนินคดีตามกฎหมายปรากฏว่า จำเลย มีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษตามมาตรา 65 วรรคแรก หรือ จำเลย มีความผิดแต่ได้รับการลดโทษตามมาตรา 65 วรรคสอง เนื่องจากจำเลยเป็นผู้มีจิตบกพร่อง โรค จิต หรือจิตฟั่นเฟือน

ประการที่สอง จากกการพิจารณาของศาล เห็นว่าถ้าปล่อยผู้นั้นไปจะเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ ประชาชน

มาตรการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรานี้เป็น คุลพินิจอันอิสระของศาล ซึ่งศาลสามารถที่จะมีคำสั่ง บังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยมีเงื่อนไขอย่าง ใดๆ หรือบังคับใช้มาตรการโดยไม่มีกำหนดเวลาก็ได้ จากหลักเกณฑ์ตามมาตรา 48 พบปัญหาที่สำคัญ คือ ใน กรณีที่พนักงานอัยการพิจารณาว่าบุคคลดังกล่าวอยู่ใน ข่ายไม่ต้องรับโทษ ก็อาจมีคำสั่งไม่ฟ้อง ดังเช่น กรณีที่ จังหวัดราชบุรี แม่และป้าป่วยเป็นโรคจิตคิดว่าตนเอง เป็นองค์อมรินทร์และพระอาทิตย์แม่ไม่ได้สั่งให้ป้ามา บุตรสาวของตน และจากรายงานตรวจวินิจฉัยทางนิติ จิตเวช แพทย์ยืนยันว่าผู้ต้องหาทั้งสองคนป่วยเป็นโรค จิต กระทำผิด เนื่องจากอาการทางจิตมีภาวะหลงผิดไม่ รู้ผิดชอบขณะทำความผิด พนักงานอัยการจึงมีคำสั่งไม่ ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองตามมาตรา 65 ซึ่งเป็นการสั่งไม่ ฟ้องชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว เมื่อ พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องและปล่อยตัวผู้กระ ความผิดที่มีความผิดปกติทางจิตไปก็อาจจะไปก่อ เหตุร้ายขึ้นได้อีกจึงควรนำวิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับให้เป็น ประโยชน์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ แต่เมื่อ พิจารณากฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เมื่อ พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่มี ความผิดปกติทางจิตตามมาตรา 65 วรรคแรก ก็ไม่อาจนำ วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 มาใช้บังคับได้ เพราะกรณีที่เป็นปัญหานี้เมื่อ พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทำให้คดีไม่เข้า สู่การพิจารณาของศาล และศาลก็ไม่อาจมีคำสั่งให้ใช้ วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 48 ได้เช่นกัน ดังนั้น เมื่อพนักงานอัยการได้ปล่อยตัวผู้กระทำความผิดให้ไปอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสม บุคคลดังกล่าว

ก็จะกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก จึงเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 48 ยังมีช่องโหว่ของกฎหมาย ปัจจุบันมีกฎหมายที่จะนำตัวบุคคลดังกล่าวมาบังคับรักษาหรือนำมาควบคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลเพื่อป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวกระทำการที่เป็นอันตรายต่อตนเอง ผู้อื่น รวมทั้งทรัพย์สินซึ่งอันอาจนำไปสู่การเป็นความผิดทางอาญาได้

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึงความหมายของบุคคลวิกลจริต แนวความคิด ทฤษฎีและหลักการ ให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต

2. เพื่อศึกษาผลทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองบุคคลวิกลจริตตามบทบัญญัติของกฎหมายต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริตในเรื่องเกี่ยวกับคำนิยามและความหมาย และความรับผิดชอบของบุคคลวิกลจริตในทางกฎหมายอาญา

4. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการให้การคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ในกรณีที่พนักงานอัยการไม่สั่งฟ้อง เพื่อให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3. วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้วิธีการวิจัยเอกสาร และการวิจัยภาคสนาม โดยวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารทางกฎหมาย ตำรา วารสาร บทความทางวิชาการ หนังสือพิมพ์ สื่ออินเทอร์เน็ต รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. ประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยใช้วิธีวิเคราะห์เชิง

เนื้อหา และวิธีวิเคราะห์เชิงตรรกะวิทยา แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์ ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

จากการศึกษาค้นคว้ากฎหมายของต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็น อังกฤษ (Ewan Mckendrick, 2011); เยอรมัน (Bundesministerium der Justzi, 2009); ญี่ปุ่น (Ministry of Justice, Government of Japan., 2009) ก็มีมาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้มีความผิดปกติทางจิตบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา และในพระราชบัญญัติสุขภาพจิตของแต่ละประเทศ และในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่มีความผิดปกติทางจิตพนักงานอัยการสามารถที่จะส่งตัวบุคคลนั้นไปปรับการรักษายังโรงพยาบาลโรคจิต

4. ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

จากการศึกษาพบว่ามาตรการคุ้มครองผู้วิกลจริต เป็นมาตรการป้องกันผู้ที่มีสภาพเป็นอันตรายต่อสังคมไม่ให้ไปกระทำความผิดหรือเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วมิให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก แนวคิด ทฤษฎีการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้ สำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต เน้นด้านการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากการกระทำความผิดของบุคคลดังกล่าวมากขึ้นซึ่งแนวความคิดและทฤษฎีการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้สำหรับผู้ที่มีสภาพจิตไม่ปกติ ได้แก่ทฤษฎีป้องกันสังคม (social defence theory) ทฤษฎีป้องกันสังคมยอมรับในสิทธิเสรีภาพของบุคคลอย่างกว้างขวาง และยังอธิบายว่าสาเหตุของอาชญากรรมเป็นการแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพแต่ละบุคคล ซึ่งแตกต่างกันออกไปในแต่ละสถานการณ์ และมองกฎหมายอาญาในแง่ป้องกันสังคม กฎหมายอาญาไม่มีไว้เพื่อแก้แค้นทดแทน ทฤษฎีป้องกันสังคมใช้มาตรการก่อนกระทำความผิดเป็นความมุ่งหมายที่จะควบคุมไม่ให้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นเป็นการป้องกันสังคม

ซึ่งในประเทศไทยในทางอาญาเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นปฏิริยาที่สังคมมีต่อการกระทำ ความผิดเกิดขึ้นปฏิริยาที่สังคมมีต่อการกระทำ ความผิดนั้นทั้งในด้านการปราบปรามก็คือการลงโทษผู้กระทำความผิดส่วนในด้านการป้องกันได้แก่ การบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยซึ่งวัตถุประสงค์เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิด วิธีการเพื่อความ ปลอดภัยจึงถูกกำหนดขึ้นตามสภาพที่เป็นอันตรายซึ่ง บุคคลนั้นแสดงว่าน่าจะกระทำความผิดขึ้นในอนาคต รัฐจึง ต้องหาวิธีการมิให้ความผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคม เกิดขึ้น หรือมิให้เกิดขึ้นอีกเป็นหลักการเลี่ยงความผิดที่ จะเกิดขึ้นในอนาคต (ณรงค์ ใจหาญ, 2543)

วิธีการเพื่อความปลอดภัย จึงหมายถึง มาตรการที่ไว้กับบุคคลเพื่อป้องกันผู้ที่มีสภาพเป็น อันตรายต่อสังคมไม่ให้ไปกระทำความผิด ซึ่งมีลักษณะ แตกต่างจากโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพบังคับ (sanction) คือโทษเป็นสภาพบังคับที่รัฐจะบังคับใช้แก่ บุคคลหลังจากที่บุคคลได้กระทำความผิดแล้ว แต่ วิธีการเพื่อความปลอดภัยเป็นมาตรการที่รัฐนำมาใช้ ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดหรือมีการกระทำ ความผิดแล้วไม่ให้กลับมากระทำความผิดอีก

5. อภิปรายผล

จากสมมุติฐานของการวิจัยในเรื่อง มาตรการ ทางกฎหมายในการคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ศึกษากรณี พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง อาจทำให้เกิดผลดีต่อสังคมใน ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้วิกลจริตและรวมไปถึง การลดปัญหาที่จะเกิดแก่บุคคลภายนอกจากการกระทำ ของบุคคลวิกลจริตนั้นด้วย

6. บทสรุป

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ ที่มีความผิด และได้กระทำความผิดแล้ว แม้จะมี

มาตรการทางกฎหมายสำหรับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต ดังกล่าวแล้ว แต่การนำมาตราทางกฎหมายมาใช้ บังคับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตยังคงมีข้อขัดข้องทางด้าน การบังคับใช้กฎหมายอยู่หลายประการ อันจะทำให้ผู้มีความผิดปกติทางจิตไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย จึงเห็นสมควรเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาค่านิยมและความหมายของผู้มีความผิดปกติทางจิต ควรมีการประชุมสัมมนาทาง วิชาการร่วมกันทางระหว่างจิตแพทย์และบุคลากรใน กระบวนการยุติธรรม ไม่ว่าจะเป็นศาล พนักงานอัยการ เจ้าหน้าที่ตำรวจและรวมถึงทนายความด้วย เพื่อให้ ความรู้ทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องและเพื่อให้เกิด ความเข้าใจร่วมกันอันจะนำไปสู่การออกกฎระเบียบ ข้อบังคับที่นำมาใช้ในทางปฏิบัติร่วมกันได้จะได้มี ความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกันเพื่อให้ผู้มีความ ผิดปกติทางจิตได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

2. ปัญหากรณีพนักงานอัยการใช้ดุลพินิจสั่ง ไม่ฟ้องผู้มีความผิดปกติทางจิต ขอเสนอให้มีการแก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยพนักงานอัยการ อาจยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ส่งตัวผู้กระทำความผิดไป ควบคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล และให้ศาลทำการไต่ สสวนตามคำร้องของพนักงานอัยการและศาลเห็นว่าถ้า ปลดปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไปแล้วจะเป็นการไม่ ปลอดภัยกับประชาชน ก็ให้นำความในมาตรา 48 มาใช้ บังคับโดยอนุโลม (จิตติ เกษมศิริวัฒน์, 2544; พัฒนไชย ยอดพุง, 2533) หากพิจารณาพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 มาตรา 23 ที่กำหนดให้ประชาชนทุกคนที่ พบเห็นบุคคลที่มีภาวะอันตรายหรือมีความจำเป็นต้อง ได้รับการบำบัดรักษาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ โดยไม่ชักช้า พนักงานอัยการอาจใช้ช่องทางนี้ในการนำตัวผู้มีความ ผิดปกติที่พนักงานอัยการต้องปล่อยตัวไป เมื่อมีคำสั่ง เด็ดขาดไม่ฟ้อง ผู้เขียนมีความเห็นว่า การปล่อยตัวผู้ที่มี

ความผิดปกติทางจิตนั้นเป็นขั้นตอนในการสังคดีของพนักงานอัยการ จะนำบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับได้หรือไม่ นั้น เห็นควรที่จะต้องมีการหารือไปถึงสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อให้มีระเบียบหรือคำสั่งในเรื่องดังกล่าวให้ชัดเจน (ชิงชัย ศรีประสิทธิ์, 2540)

7. กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดีข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ (พิเศษ) กุลพล พลวัน และนาวาเอกหญิง ดร.ศิริภา จำปาทอง ที่ให้คำแนะนำปรึกษาด้วยดีเสมอมา และสุดท้ายขอขอบพระคุณครอบครัวที่ให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษามาโดยตลอด

8. เอกสารอ้างอิง

กุลพล พลวัน. (2543). การปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิดจิตไม่ปกติ” วารสารกรมประชาสัมพันธ์ 10,118 หน้า 13.

จิตติ เกษมศิริวัฒน์. (2544). “ปัญหากฎหมายเรื่องความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคลวิกลจริต บทบัญญัติ, 57, 1 หน้า 153.

ชิงชัย ศรีประสิทธิ์. (2540). มาตรการทางกฎหมายในการบังคับรักษาผู้ป่วยทางจิต วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ณรงค์ ใจหาญ. (2543). กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

พัฒนาไชย ยอดพุง. (2533). วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิตภาควิชานิติศาสตร์ กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bundesministerium der Justiz. (2009) German Civil Code, Retrieved January 20, 2011, from http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_bgb/englisch_bgb.html

Ewan Mckendrick (2011) Contract Law (9 edition) UK: Palgrave Macmillan.

Mental Health Law online (2008) Mental Health Act 1983 Retrieved June 15,2011, from http://www.mentalhealthlaw.co.uk/MHA_1983_sl

Ministry of Justice, Government of Japan. (2009) Civil Code of Japan I. Retrieved may 2 2011. From http://en.wikisource.org/wiki/Civil_code_of_Japan/Part_I

Ministry of Justice, Government of Japan. (2009) Civil Code of Japan III. Retrieved may 2 2011. From http://en.wikisource.org/wiki/Civil_code_of_Japan/Part_III

The National Archives (1979) The Sale of Goods Act 1979 Retrieved June 27,2011, from <http://www.legislation.gov.uk/ukpga1979/54>